

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۳/۰۳/۰۶

عبدالباری جهانی

وهابیان خوک دي؟

شپږمه برخه

مفسرين:

په دې کې هېڅ شک نسته چې مفسرين ډېر لوی علماء، ټينگ مسلمانان او د پاکو عقایدو څښتنان ول او کوبښن يې کاوه چې خلک د قرآن شريف له واقعي معنا او مفهوم سره آشنا کړي؛ خو په اسلام کې د عقایدو د اختلاف د رامنځته کېدلو یو اساسي عامل همدغه مفسرين دي؛ چې باید په قرآن شريف د خلکو د بڼه ترا پوهولو او د هغوی ترمنځ د اتحاد راوستلو عامل وای. د دې خبرې څرگند علت دا دی چې د اسلامي نړۍ په سلو کې ۹۰ انسانان بڼایي په عربي ژبه ونه پوهیږي او که په پوهیږي نو د تفسیر درک کول به ورته گران وي او که په یوه تفسیر پوه سي نو له بل تفسیر سره د مقایسې کولو توان او صلاحیت نه لري او که خبره دريو او څلورو تفسیرونو ته ورسیري دا نو یوازي د لویو دیني علماوو کار سو؛ او دین یوازي د علماوو لپاره نه بلکه د ټول عالم اسلام لپاره دی.

تر هر څه لومړی باید دا خبره وکړو چې قرآن شريف، د حق متعال د خپل کلام په اساس، په ساده عربي ژبه نازل سوی دی تر څو ټول په پوهیږي. د سورة بقره دوهم او دریم آیتونه وایی دا هغه کتاب دی چې هېڅ شک او شبهه پکښی نسته او هغو پر هېزگارانو ته هدایت کوي چې پر غیب يې ایمان راوړی وي، لمونځ کوي، زکات ورکوي او له ورته ټاکل سوي رزق څخه نفقه کوي. د سعودي عربستان په عربي پښتو چاپ کې يې، په ورستي جمله کې، د نفقي له کلمې وروسته، په قوس کې ورته لیکلي دي (د الله تعالی د رضا لپاره) د آية مبارک پر ترجمه باندي خپله جمله زیاتول د هغه مقدس کتاب سره بې ادبي ده؛ ځکه چې دا وروستی په قوس کې راغلي کلمه په آية کې نسته. حق متعال د آل عمران سورة ۳ په اووم آية کې راوړي دي: الله هغه ذات دی چې پر تا باندي يې کتاب نازل کړی دی. په هغه کې محکمت دي چې هغه د دې کتاب اصلي برخه ده. او په دې کې متشابهات دي. هغه کسان چې په زړونو کې کوروالی وي هغه د فتنو د ایجادلو لپاره د دغو آیتونو په معناوو پسي گرځي او د هغوی په تأویل پرته له الله بل څوک نه پوهیږي.

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَأَمَّنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ.

(محکمت هغه آیتونه دي چې معنا يې څرگنده او هغه د قرآن شريف اصلي برخه بلله سوي ده او متشابهات هغه آیتونه دي چې معنا يې څرگنده نه ده او منافقان د خپلو فتنو او شومو اهدافو لپاره د هغوی په تأویل پسي گرځي) نو کله چې حق متعال پخپله وایی چې د دې کتاب محکمت، يعني هغه برخه چې معنا يې څرگنده ده، د کتاب اصلي برخه ده نو بیا ولي مفسرين په متشابهاتو پسي گرځي؛ په داسی حال کې چې حق متعال په همدغه آية مبارک کې وایی چې د متشابهاتو په تأویل پرته له ده نه بل څوک نه پوهیږي.

د همدغه آية وروستی برخه وایی: څوک چې پر علم باندي ټينگ دي هغوی وایی چې مور پر ټول کتاب باندي، چې زموږ د رب له لوري نازل سوی دی، ایمان راوړی دی؛ او دا خبره یوازي د عقل خاوندان کوي.

که چیري بیا هم د قرآن شريف تفسیرونو ته حتمي ضرورت وو نو بیا خو لازمه وه چې د اسلام د ټول قلمرو، د صلاحیت خاوند، علماء او فضلا سره راغونډ سوي او یو تفسیر يې په گډه لیکلی وای. مگر هغسی ونه سوه او هر عالم، چې په ځان کې يې د تفسیر لیکلو او تأویل توان درلود نوي تفسیر لیکلو ته ملا وتړله؛ څو تر نورو عالمانو کم رانه سي. په دې کې شک نسته چې تفسیرونه باید یو له بله عمیق او یا سطحی توپيرونه ولری ځکه چې که توپیر سره ونه لری نو بیا خو يې د لیکلو ضرورت نه لیده کيږي. اوس به نو څوک دې لس هاوو تفسیرونو او سل هاوو جلدونو ته مراجعه کوي او څرنگه به په هغوی کې سمه لاره پیدا کوي بلکه بڼایي سمه لاره ورڅخه ورکه سي. سره له هغه چې حق متعال ويلي دي چې د محکمتو په تأویل یوازی هغه ذات پوهیږي؛ مگر مفسیرونو بیا هم خپل کار کړی دی. دلته به د اهل سنت والجماعت د څو تفسیرونو مثالونه راوړو:

۱: جامع البیان فی تفسیر القرآن — ابو جعفر محمد بن جریر طبري — ۳۰ جلد

۲: مفاتیح الغیب/ تفسیر الکبیر --- فخرالدین رازی --- ۳۲ جلد

د پاڼو شمیره: له 1 تر 6

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته راوبولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنيزې بڼې پلوالې د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خبر و لولی

- ۳: تفسیر القرآن العظیم — اسماعیل بن عمر بن کثیر — ۹ جلد
 ۴: الجامع الاحکام القرآن — محمد بن احمد قرطبی — ۲۰ جلد
 ۵: ارشاد العقل السليم الى مزايا القرآن الكريم — محمد بن محمد ابوالسعود — ۹ جلد
 ۶: تفسیر روح البیان — اسماعیل حقی بروسوی — ۱۰ جلد

او په لس هاوو نور تفسیرونه، د سلو او سوونو کلونو په فاصله ولیکل سول چې ټول له یوه بل څخه ډېر زیات یا لږ توپیر لري؛ او پرته له دې چې له سړي څخه د قرآن شریف اصلي معنا ورکه کړي بل کار یې نه دی کړی. په دې میدان کې باید اهل تشیع، چې په وروسته کې یې مذهب له هري خوا له اهل تسنن څخه توپیر درلود، خپل تفسیر ولیکل او لای یې هم لیکي:

- ۱: التبیان فی تفسیر القرآن — شیخ محمدطوسی — ۱۰ جلد
 ۲: روض الجنان و روح الجنان — ابولفتح رازی — ۲۰ جلد
 ۳: کشف الاسرار و عدت الابرار — ابوالفضل رشیدالدین میبدي — ۱۰ جلد
 ۴: الفرقان فی تفسیر القرآن بالقرآن والسنة — محمدصادق تهرانی — ۳۰ جلد
 ۵: فرهنگ قرآن — اکبر هاشمی رفسنجانی — ۳۳ جلد
 ۶: تفسیر نمونه — ناصر مکارم شیرازی — ۲۷ جلد
 ۷: تفسیر تسنیم — عبدالله جواد آملی — تر اوسه پوري ۵۴ جلد له ۸۰ جلدو څخه

او په لس هاوو نور تفسیرونه چې له پنځو څخه تر لسو جلدونو پورې دي. د دې تفسیرونو په اساس، په زرهاوو مذهبي کتابونه هم د اهل تسنن او هم د اهل تشیع د عقایدو په اساس ولیکل سول. اوس به نو سړی دا په زرهاوو کتابونه، چې اکثر یې یو له بله عمیق توپیر سره لري څرنگه مطالعه کوي. او که یو څوک احیاناً دا ټول کتابونه ترلاسه کړي او ویي لولي نو څرنگه به له هغو ۷۳ لارو څخه، چې حضرت رسول اکرم ويلي دي یوازي یوه لاره جنت ته تللي ده چې هغه د ده لاره ده، هغه سمه لاره پیدا کوي. البته دا لاره چې تر اوسه پوري چا نه ده پیدا کړې په راتلونکي کې به یې هم په هیڅ توگه پیدا نه کړي او که دغه مفسرین ژوندي او فعال ول لا به نور هم د خلکو د گمراهی سبب سي؛ ځکه چې هر یو خپله لاره، تفسیر، تعبیر او تاویل بهتر بولي او زما په څېر بېسوادانو او کم سوادانو لپاره غیر ممکنه ده چې د دريو تفسیرونو تر منځ سم قضاوت وکړي. د مثال په توگه به د موسیقي په باره کې یو مثال راوړو چې د اهل تسنن او اهل تشیع تقریباً ټولو مفسرینو ناروا بللي ده، او قضاوت به خپلو لوستونکو ته پرېږدو:

یوه ځوان ته مي وویل چې د موسیقي ذکر په قرآن شریف کې نه دی راغلی نو سړی به یې څرنگه ناروا او حرامه وېلي. هغه راته وویل چې د ابن کثیر په تفسیر کې د سورة لقمان شپږم آیه وگوره تاته به قناعت حاصل سي. ما ویل چې د موسیقي کلمه له سره یاده سوي نه وي نو تفسیر به پر څښي بناء وي. زما سره د ابن کثیر تفسیر نسته خو د تفسیر کابلي، تفسیر یوسف علي او د سعودي عربستان ټول تفسیرونه تقریباً یو شان حکمونه لري او د هغوی له احکامو څخه، که څه هم چې د قرآن کریم د مبارک آیه د ترجمي څخه یو څه زیاتې هم پکښې سوي دي، داسي هیڅ نه بنکاري چې موسیقي دي حرامه بلل سوي وي. بلکه د قرآن شریف له څرگند آیه څخه یې پر خپل زړه برابره معنا اخیستي ده. دې مفسرینو ټولو دغه یوه آیه ته اشاره کړې او تفسیر کړی دی:

و من الناس من یشتري لهوالحدیث لیضل عن سبیل الله بغیر علم و یتخذها هزواً أولاءک لهم عذاب مهین. ترجمه: او هغه کسان چې چټي خبري په بیه اخلي څو نور کسان د حق تعالی له لاري څخه بې لاري کړي او د خدای پر لار باندي ټوکی کوي. دې ډلي ته تو هینونکی عذاب گوري.

تفسیر کابلي: « دا د هغو بدبختانو ذکر دی چې د جهالت او نادانۍ په وجه یې قرآن کریم ترک وهلی او په رقص او سرود، لهولعب او نورو خرافاتو کې غرق دي او غواري چې نور کسان هم له لاري واوروي او د دین پر خبرو باندي ریشخندونه وهي.

حضرت حسن رض ويلي دي چې لهوالحدیث هغه دی چې سړی د خدای له عبادت څخه راگرځوي لکه ټوکی تکالي او د چا مسخره کول، چټي کارونه کول او ساز و سرود او داسي نور. په روایاتو کې راغلي دي چې نضر بن حارث، چې د کفارو له مشرانو څخه وو فارس ته په تجارت تللی او له هغه ځایه به یې له ځان سره د عجم د شاهانو کیسي راوړلي او قریشو ته به یې وېل چې محمدص تاسي ته د عاد او ثمود کیسي کوي راسی چې زه د رستم او اسفندیار کیسي درته بیان کړم. ځینو کسانو به د هغه له کیسو سره علاقه وښودله. دغه راز یې یوه سنډر غاړي کنیزه هم درلوده چې هر څوک به یې ولیدی چې زړه یې نرم سوي او اسلام ته مایل سوي دی نو هغه کنیزه به یې ورمخته کړه څو دی په ساز او آواز مشغول کړي او بیا به یې هغه شخص ته وویل چې وگوره دا بهتره ده که د محمدص خبري چې وایی لمونځ وکړی، روژي ونیسی او زحمتونه وگالی. ځکه نو دغه آیه نازل سو.

تنبيه: که څه هم چې یو آیه به د یوي خاصي پېښی په اړه نازل سوي وي مگر څرنگه چې الفاظ یې عام دي حکم یې عام دی. هغه لهو چې د هغه په اساس سړی د اسلام له دین څخه گرځي حرامه بلکه کفر دی. او هغه شیان چې سړی

د اسلام د ضروري شرعي احكامو څخه را گرځوي او يا د گناه سبب كيزي هغه پخپله گناه ده. بلي هغه لهو چي د كوم واجب امر د قضا كېدلو سبب ونه گرځي او يا په هغه كې كوم غرض او شرعي مصلحت موجود نه وي هغه مباح دي؛ مگر څرنگه چي چټي او بيهوده دي نو له هغه څخه ليري والي بنه دي» تفسير كابلې جلد پنجم ص ۴۷ مفسر وايي هغه لهو چي د هغه په اساس سړي د اسلام له دين څخه گرځي حرامه بلكه كفر دي. سړي نه پوهيږي چي مفسر د موسيقي پر اورېدلو باندي د كفر حكم له كومه ځايه كړي دي. موسيقي ولي سړي د اسلام له دين څخه گرځوي؟ سړي كولاى سي هم موسيقي واوري او هم لمونځ پر خپل وخت وكړي. د هر عمل لپاره چي لمونځ قضا سي گناه لري خو گناه د د هغه عمل نه بلكه د لمانځه د قضا كېدلو ده. مفسر نه يوازي، پرته له هيڅ دليله، موسيقي حرامه بللي بلكه د موسيقي اورېدل يې كفر بللي دي. په داسي حال كې چي كفر ډېره درنه كلمه ده. تر هغه وخته پوري چي يو څوك ځان مسلمان بولي، د شهادت كلمه وايي هغه كه هر څونه گناه كاروي. هغه كه هر څونه گناهونو ته دوام وركړي د هغه لپاره دايمي دورخ نسته. حق متعال به د قيامت په ورځ د بنو او بدو عملونو حساب ورسره كوي او د حساب او كتاب ورځ د همدغه لپاره ده. له كافر سره حساب نه كيږي بلكه هغه مستقيماً دورخ ته ځي او بيا له هغه ځايه نه راوړي.

د يوسف علي تفسير دا موضوع په تقريباً عين شكل خو يو څه په مختصره توگه را اخيستي ده او د سعودي عربستان تفسير ټكي په ټكي د تفسير كابلې متن را اخيستي دي.

كه څه هم چي په ذكر سوي آية كې د موسيقي ذكر نسته او په عمومي صورت لهو لعب ته اشاره سوي ده او هغه هم هغه لهو لعب ته چي څوك په قصدي توگه د خپل خدای له لاري را گرځوي. او هغه لهو لعب هم، لكه چي د تفسير كابلې د تنبيه په برخه كې يې وينو مطلق حرام نه دي بلل سوي او بي غرضه لهو ولعب مباح بلل سوي دي. دا آية مبارك، چي د هجرت څخه مخكې، يعني په مکه معظمه كې نازل سوي دي، په مشخصه توگه د نضر بن حارث په حق كې راغلي دي، چي ټوله كيسه يې ذكر سوه. دا چي د نضر بن حارث كيسه به، په مشخصه توگه د موسيقي په برخه كې، تر كومه ځايه حقيقت ولري؛ د دې خبري معلومول به يو څه گران وي ځكه چي دا كيسه زياتره د افسانې شكل لري او مور ليكلي سند په لاس كې نه لرو.

لومړي خو كه موسيقي په مطلقه توگه حرامه واي نو حق متعال به هغې ته په قرآن كريم كې د زنا، شرابو، قمار، سودخوري او نورو نواهيو په څېر اشاره كړې واي. او كه موسيقي د لهو لعب په كتار كې را ولو بيا خو د معتبرو تفاسيرو په حكم، چي پورته مو يادونه وكړه، ټول لهو لعب حرام نه بلكه مباح دي. ځكه چي كه ټول لهو لعب حرام وبولو په هغه صورت كې د قنري آواز ته غور نيول، د الف ليله و ليله د نكلونو اورېدل، د ملگرو سره لوبي كول او لامبو كول او دغه راز ټول سپورتونه او كارونه ناروا او حرام دي.

او چي تر ټولو خبرو را تېر سو نو په اسلام كې هيڅ عالم او مجتهد د قرآن شريف د اوامرو او نواهيو په خلاف حكم كولو صلاحيت نه لري. اسماعيل بن عمر كثير خپل تفسير القرآن العظيم په نهو جلدو كې، په اتمه هجري پېړۍ كې، ترتيب كړي دي. لومړي خو هغه موسيقي حرامه نه ده بللي او كه يې حرامه بللي وي نو له هغه سره د بل هيڅ عالم او مجتهد او فقيه په حيث دا صلاحيت نه وو چي هغه څه ته حرام ووايي چي حق تعالی په خپل كتاب كې اشاره قدر هم نه وي ورته كړې.

په دې برخه كې لا د حنبلي مذهبه ابن جوزي نظر ډېر په زړه پوري دي. هغه د خپلو اسلافو او معاصرو ديني علماوو په څېر له موسيقي سره ډېر سخت مخالف دي او وايي چي موسيقي په قرآن كريم كې ناروا بلله سوي ده. په دې كې شك نسته چي ابن جوزي ډېر ستر عالم او په مذهب او تاريخ كې د لس هاوو كتابونو ليكوال وو مگر، د هغه په شمول له هيڅ عالم سره داصلاحيت نسته چي په خپل حكم د ناروا او روا فيصله صادره كړي. ابن جوزي د موسيقي د تحريم په برخه كې په دريو آيتونو استناد كوي. خو له بده مرغه چي دي هم د آيتونو د ترجمه كولو او پر هغو باندي د نتيجي د بناء كولو پر ځای د مفسرينو په تفسيرونو او استدلال استناد كوي. لومړی آية:

(و من الناس من يشتري لهو الحديث) چي معنا يې ځيني هغه كسان چي چټي خبري په بيه اخلي يا چټي خبرو ته غور نيسي. خو ابن جوزي وايي « ابن مسعود ويلي دي په خدای مي دي قسم وي چي له لهو څخه مطلب موسيقي ده. دغه راز ابن عباس، مجاهد، عكرمه، حسن بصري، سعيد جبير او ابراهيم نخعی هغم په دغه عقیده دي»

د ابن جوزي په څېر يوه عالم ته لازمه وه چي د حكم د صادرولو لپاره يې صريح آية راوړي واي او د هغه په اساس يې قضاوت كړي واي. سړي حتی فكر نه سي كولاى چي د ابن جوزي په څېر يو لوی ليكوال او عالم، د خپلي ادعا د ثبوت لپاره، د ابن مسعود په سوگند استناد كوي. آيا دا د منلو خبره ده؟

دوهم آية: و انتم سامدن. يعني تاسي په غفلت كې ژوند كوي. ابن جوزي وايي « له ابن عباس څخه روايت سوي دي چي په ځميري ژبه كې سمدلنا يعني غنا لانا يا مور ته موسيقي. او مجاهد وايي چي يقول اهل يمن سمد فلا يعني كله چي سندرې يې وويله»

اوس به نو سړي د دې لويانو په ترجمه او تفسير كې څه ووايي؟ قرآن شريف په عربي ژبه نازل سوي دي او په هغه كې د ځميري او يميني ژبو په اساس تعبير ته څه ضرورت دي؟ په قرآن شريف كې په صراحت ويل سوي دي چي دا كتاب مو په عربي ژبه نازل كړ چي تاسي له هغه څخه عقل زده كړي. په دې صورت كې سړي د يوه آية د ترجمه كولو او ځان پوهولو لپاره، چي په عربي ژبه نازل سوي وي څرنگه او د څه لپاره بلي ژبي ته مراجعه كوي.

دریم آیه: و استفرز من استطعت منهم بصوتک. چي مجاهد په دغه آیه مبارک کي د شيطان رغ په ساز او آواز تعبير کړی دی» ابن جوزي، تلبیس ابلیس ص ص ۲۴۶-۲۴۷
بشپړ آیه: و استفرز من استطعت منهم بصوتک و اجلب علیهم بخيلک و رجلک و شارکهم فی الاموال و اولاد و عدهم ما یعدهم الشيطان غرورا. سورة ۱۷ آیه ۶۴

ترجمه: هغه کسان چي ته یې کولای سي یا ستا په وس پوره وي په خپل اواز سره را پورته کړه او پر هغوی باندي په خپلو سپرو او پياده لښکرو حمله وکړه. له خپلو لښکرو سره مال او ماشومان وپېشه. او هغوی ته وعدې ورکړه مگر شيطان هغوی ته پرته له تېر ایستلو د هیڅ شي وعدې نه سي ورکولای. (ترجمه د سعودي عربستان له عربي انگلیسي څخه)

که په دې پورتي آیه مبارک کي او نورو ایتونو کي د حق متعال مطلب موسیقي او یا د موسیقي آلات وای نو ولي یې موسیقي په نوم نه یادوله. څرگنده خبره ده چي د حق متعال مطلب موسیقي نه وه او وروستی آیه خو بالکل د شيطان په باره کي نازل سوی دی او حق متعال هغه ته اختیار ورکوي چي د ده د بنده گانو د تېر ایستلو لپاره یې هر څه په وس کي وی هغه دي وکړي. ځکه چي حق متعال په قران شریف کي په ډیرو ایتونو کي ويلي دي چي چاته سمه لاره وښيي هغوی څوک نه سي گمراه کولای او چي څوک گمراه کړي نو هغوی بیا هیڅوک لاري ته نه سي راوستلای.

د مفسرینو په ښه نیت او علمي صلاحیتونو کي څوک شک نه لري. خود قرآن شریف په کلماتو او مفاهیمو کي په ښه نیت او بد نیت لاس وهنه او د هغه مفاهیمو او ترجمي ته تغییر ورکول د هر چا لپاره ناروا کار دی. او همدغه لاس وهني او راز راز تفسیرونه او تعبیرونه دي چي جهان اسلام یې پر سل گونو فرقو وپشلی او هر یو وایی چي زما لاره سمه او پر شریعت برابره ده. په داسي حال کي چي حضرت پیغمبرص ويلي دي چي یوازي یوه لاره جنت ته ځي.

مفسرینو نه یوازي ځيني تفسیرونه له ځانه جوړکړي دي بلکه د قرآن شریف په ترجمه کي یې هم لاس وهلي دي. د مثال په توگه د سعودي عربستان عربي په انگلیسي تفسیر کي د څلورم سورة شپاړسم آیه: وَالَّذَانِ يَأْتِيَانِهَا مِنْكُمْ فَأَذُوهُمَا الْأَيَّةُ

ترجمه: که په تاسي کی دوه نارینه لواطت وکړي نو تاسي سزا ورکړی. يعني فَاذُوهُمَا په سزا ترجمه سوی دی. په داسي حال کي چي دا کلمه د آزار ورکړی معنا ورکوي.

آزار ورکول یو کيفي مفهوم دی چي حد نه لري. آزار ورکول له ریشخند وهلو، په چا پسي ناري وهلو، په ډیره وپشتلو او هر څه افاده کېدلای سي خو سزا پخپله د حد افاده ده او ځانته د ټاکلي گناه لپاره خپله اندازه لري. په تفسیر یوسف علي کي همدغه کلمه په مجازات ترجمه سوی ده چي سمه نه ده. په تفسیر کابلي کي هغوی ته ایذا یا آزار ورسوی. چي د کلمې صحیح معنا ده. د سعودي عربستان په عربي پښتو تفسیر کي هم په ایذا یا آزار رسولو ترجمه سوی ده. د اُوهما کلمه په سزا او مجازات ترجمه کول د قرآن شریف په متن کي لاس وهنه ده چي په هیڅ توگه هیڅ چاته اجازه نسته.

د سعودي عربستان په عربي انگلیسي ترجمه کي د سورة النور ۲۴ آیه ۳۱ کي:

و قُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَ يَحْفُظْنَ فُرُوجَهُنَّ الْآيَةَ

فروجهن په حیا ترجمه سوی دی. او په تفسیر کابلي کي په صحیح معنا شرمگاه ترجمه سوی دی او دا د سعودي عربستان په تفسیر کي د کلمې په ترجمه کولو کي یې احتیاطي ده.

د سعودي عربستان عربي په انگلیسي تفسیر د ۲۴ سورة ۳ آیه د نیکځ کلمه چي د نکاح کولو معنی ورکوي په جنسي اړیکو ترجمه کړي ده يعني زناکاره سړی یوازي له زناکاري ښځي سره جنسي اړیکي درلودلای سي. چي د آیه مبارک مفهوم او معنا ته تغییر ورکوي.

په تفسیر کابلي کي « زناکاره سړی یوازي له زناکاري ښځي سره نکاح کولای سي» چي صحیح ترجمه ده.

د سعودي عربستان په انگلیسي تفسیر کي د سورة یوسف ۱۲ آیه ۳ کي احسن القصص په تر ټولو ښکلي کیسه ترجمه سوی ده. په عربي پښتو تفسیر کي په صحیح معنا يعني تر ټولو بهتره کیسه راغلي ده.

د سورة البقرة دریم آیه: الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ:

په تفسیر کابلي کي ترجمه: هغو کسانو چي پر غیب یې ایمان راوړی، او سم لمونځونه کوي او له هغه څخه خرڅ کوي چي مور ورته عطا کړی دی.

د سعودي عربستان په پښتو تفسیر کي: هغه کسان چي ایمان (باور) لرونکي دي په غیب باندي او قایموي دوی (سم) ادا کوي سره د ټولو حقوق (لمونځ) او ځيني له هغو شيانو چي ورکړي مور دوی ته صرفوي یې (د الله د رضالپاره) په قوسونو کي راغلي کلمات د مفسر یا مترجم دي چي په آیه مبارک کی نسته. البته د آیه په ترجمه کي د کلماتو د اضافه کولو حق هیڅ چا لره نسته او دغه راز په آیه مبارک کي یوازي لمونځ راغلی دی. د «سم» کلمه په دواړو ترجمو کي، د مترجم علاوه ده.

د سعودي عربستان په عربي پښتو ترجمه کي ۹۳ سورة پنځم آیه:

و لسوف يُعطيكَ رُبُكاً فترضى: او خامخا ژر ده چې دربه كړي رب ستا (اي محمده لويه برخه په آخرت كيني او اختيار د شفاعت) پس راضي به شي.

دلته په قوس كې كلمات د قرآن شريف د آية په ترجمه كې نسته نو مفسر له خانه توري څرنگه اضافه كولاى سي؟ د همدغه سورة ۷ آية: وَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى. ته يې لار ورکې پيدا كړې او هدايت يې درته وكړ. د سعودي عربستان په عربي انگليسي تفسير كې د ضالاً كلمه په سرگردان ترجمه سوې ده.

د سعودي عربستان په عربي پښتو تفسير كې: او موندلى يې وي ته چې نه پوهېدې (په شرع او احكامو د شريعت) نو دروښوده (تاته شرعي احكام او دريې كړ نبوت)

په دواړو قوسونو كې راغلي كلمات د قرآن شريف په متن كې نسته. مترجم يا مفسر له خانه ورباندي اضافه كړې دي. كه څوك له قرآن شريف څخه توري كولاى نه سي دغه راز يې اضافه كولاى هم نه سي. او دواړه حالتې يې د حق متعال په كلام كې لاس وهنه او ستره گناه ده. او كه څوك قرآن شريف ټكي په ټكي ترجمه كولاى نه سي بايد چې له سره لاس ورنه وړي.

د فتنه كلمه د سورة البقرة په ۱۹۱ آية كې راغلي ده. فتنه په قاموس كې په تحريكولو، بنورښ كولو، بغاوت كولو، اختلاف، داخلي جنگ او... اخيستل سوې ده. كه د صحيح بخاري «الكتاب الفتن» ته مراجعه وكړو نو گورو چې هلته هم فتنه په دغه معنا راغلي ده. خو كله چې د قرآن شريف مختلفو ترجمو او تفسيرونو ته مراجعه كوو نو گورو چې په هر تفسير او ترجمه كې يې معنا بل ډول اخيستل سوې ده.

په آية كې راغلي دي: وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ الْآيَةَ.

(فتنة تر قتل سختې يا شديدې ده)

په تفسير كابلې كې: له دين څخه راگرځول (شرک) تر وژلو سخت تر دى.

د همدغه آية په تفسير كې يې راوړي دي: له دين څخه گرځېدل او يا بل څوك له دين څخه را گرځول، د حرام په مياشتو كې، تر قتل په څو څو واړه شديد تر دى.

د قرآن شريف په انگليسي تحت اللفظي ترجمه كې فتنه په استبداد او ظلم معنا كړې او په وروسته كې يې همدغه كلمه په فتنه معنا كړې ده.

يوسف علي په خپل تفسير كې: فتنه اچول (شرک) تر قتل هم لويه گناه ده.

په داسې حال كې چې فتنه له شرک سره اړه نه لري. او له حضرت رسول ص څخه چې له فتنې څخه د خپل امت د منع كولو په باره كې څه احاديث نقل سوي دي هغه يې هم د امير په مقابل كې د بنورښ كولو او د مسلمانانو ترمنځ د اختلاف اچولو څخه د پرهېز په باره كې توصيه كړې دي. د دې خبرې علت واضح دى. په ريشتيا هم فتنه ځكه تر قتل سختې ده چې د فتنې په صورت كې بنايې په لس هاوو او كله هم په زرهاوو كسان ووژل سي خو د يوه سړي قتل د هماغه يوه سړي قتل دى. سړى نه پوهيږي چې مفسرينو او مترجمينو ولي فتنه په شرک او يا له دين څخه په گرځېدلو او له دين څخه په راگرځولو ترجمه كړې ده.

داسې به په سلهاوو كلمات موجود وي چې، په مختلفو تفاسيرو كې، غلط او يا لږترلږه په بې احتياطي ترجمه سوي وي. اوس به نو هغه كسان چې ژبه يې عربي نه ده؛ څرنگه د هرې كلمې لپاره دوه درې يا څلور تفاسيرونه گوري. او سړى ويلای سي چې په هغو تفاسيرونو كې به چې د جلدونو شمېر يې دېرش، څلوېښت او حتى اتيا جلده ته رسيږي مفسرينو څه هم نه وي ليكلي او د خلكو د رهنمايي كولو پر ځاى به د څومره گمراهي يا لږترلږه جنجال سبب سوي نه وي.

ځيني وختونه د قرآن شريف د آيتونو معناوي له اصل مطلب سره بنايې ډېر لږ توپير ولري خو همدغه لږ توپير وروسته نورو مفسرينو غټ كړى او همدغه ځيني واړه او ځيني لوى او كلې اختلافات دي چې په وروسته كې د سل هاوو تفاسيرو د منځته راتلو سبب سوي دي. دا لا نه ده معلومه چې په راتلونكو سلو او دوو سوو كلونو كې به نور څومره تفاسير وليكل سي او د څومره لارو د منځته راتلو سبب به سي. په دې تفاسيرو كې به څوك خپله لاره څرنگه پيدا كوي؟ ماته خو نه يوازې گرانه بلكه غير ممكنه ښكاري. څومره به ښه واى چې قرآن شريف د خپلې هغې معنا سره سم ترجمه سوي واى چې حق تعالى نازل كړى دى او هيڅ ډول لاس وهنه پكښې سوي نه واى. په هغه صورت كې به د سمې او پر اصولي اسلام باندي برابري لاري پيدا كول څومره آسان واى.

په دې اړه علامه اقبال څومره ښه ويلي دي:

زمن بر صوفى و ملا سلام است

كه پيغام خدا گفتند مارا

ولى تاويل ان به حيرت انداخت

خدا و جبرييل و مصطفى را.

هم صوفي او هم ملا ته سلامونه مي لېږلي

چې د جحق يې پيغامونه زموږ تر غوره رسولي

خو تاويل يې داسې كړى د قرآن د آيتونو

خداى رسول او جبرييل يې په حيرت كې اچولي.

څو ورځي مخکي مي په ټلوېزيون کي د طالبانو له يوه مشهور مُلا رحيم الله حقاني څخه، چي په سل گونو کسان ورته ناست ول، واورېدل چي شراب ناروا دي خو که څوک د عبادت لپاره د ځان د تقويه کولو په منظور يوه پياله وچيني نو هغه روا دي. دې مُلا د خپل حکم حواله پر امام ابوحنيفه او امام ابويوسف ورکوله.

په قرآن شريف کي يوازي د خمر کلمه راغلي ده او د قمار او بُت پرستي تر څنگ ناروا او د شيطان عمل بلل سوي دي. هلته اندازه نه ده ياده سوي. له بلي خوا پياله معلومه نه ده چي څومره اندازه يوه پياله کيږي.

همدغه د خمر کلمه د قرآن شريف په عربي انگليسي ترجمه کي په **intoxicants** يعني نشه کوونکو شيانو ترجمه سوي ده؛ چي د کلمي صحيح معنا نه ده. ځکه چي نشه يي شيان پر هر نشه کوونکي شي باندي دلالت کوي؛ او اقسام يي ډېر زيات دي. خو په قرآن شريف کي مشخص د خمر کلمه ذکر سوي ده.

په تفسير کابلي کي خمر له سره ترجمه سوي نه دی بلکه يوازي خمر يي ورته ويلی دی؛ چي ډېر خلک د خمر ترجمه په مختلفو ډولونو کوي او ځيني خو وايي چي خمر يوازي هغو شرابو ته ويل کيږي چي له خرما څخه جوړيږي.

د سعودي عربستان په تفسير کي خمر په شرابو ترجمه سوي دی، چي د کلمي صحيح معنا ده. او په عربي انگليسي قاموس کي هم د خمر کلمي ته واين او شراب ليکل سوي دي.

اوس نو هغه عوام چي قرآن شريف يي يا لوستی نه وي يا يي لوستی وي خو په معنا يي نه پوهيږي د مُلا رحيم الله حقاني خبري واورې؛ هغوی به د شرابو په باره کي څه فکر وکړي؟ او د هغوی د گمراهی مسوول به څوک وي؟ طبيعي خبره ده چي که مُلايان خلکو ته سمه لاره بنسبي دغه ډول يي له لاري ايستلای هم سي او له لاري يي ايستلي هم دي. ما پخپله د مُلاصاحب له خولي دا وينا واورېده او په دې ټول پوهيږو چي شراب په قرآن شريف کي حرام دي او پر حرام باندي د حلال حکم کول يا پر حلال باندي د حرام حکم کول دواړه څرگند کفر دی او بل څه نه ورته ويل کيږي. زه نه پوهيږم چي ملايانو پر دغه مُلا رحيم الله باندي څرنگه د کفر حکم نه دی کړی.